

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 278/2012
24.01.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући по захтеву Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Београд, Кнегиње Зорке број 7, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 1 У 1154/12 од 04.04.2012. године, уз учешће противних странака: У.о.С., Б., К. Д.о. а.д.о., Б., ДДОР Н.С. а.д.о., Н.С., D.g.o. а.д.о., Н.Б., С.о. а.д.о., Б., М.о. а.д.о., Б., Т.о. а.д.о., К., Т.о. а.д.о., Б., АМС о. а.д.о., Б., W.S.o. а.д.о., Б., Г.о. а.д.о., Б., које заступају пуномоћници адвокат С.П. из Б. и адвокат Р.С. из Б., у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 24.01.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Захтев се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев противних странака ДДОР Н.С.' а.д.о. из Н.С., W.S.o. а.д.о. из Б., К.Д.о. а.д.о. из Б. и D.g.o. а.д.о. из Н.Б. за накнаду трошкова спора.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом уважена је тужба поднета од, у уводу наведених противних странака, и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-629/2011-44 од 23.12.2011. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Истом пресудом се обавезује тужени орган да тужиоцима накнади трошкове управног спора у износу од 2.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Решењем Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-629/2011-44 од 23.12.2011. године тужиоцима је одређена мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини и на начин како је ближе наведено ставом 1, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, диспозитива и наложено тужиоцима да изврше наведене мере заштите конкуренције из наведених ставова, на начин ближе одређен ставовима 2, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23 диспозитива наведеног решења. Ставом 24 диспозитива истог решења утврђен је рок од четири месеца за извршење обавезе из става 2, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21 и 23 диспозитива од пријема овог решења под претњом принудног извршења. Ставом 25 диспозитива оспореног решења, одбијен је предлог привредних друштава D.g.o. из Н.Б. и W.S.o. из Б., за прекид поступка, као неоснован. Ставом 26 диспозитива, одбијен је предлог привредних друштава: У.о.С. из Б., Д.о. из Б., D.g.o. из Н.Б., С.о. из Б., М.о. из Б., Т.о. из К., Т.К. из Б. и АМС о. из Б., за извођење доказа вештачењем, као неоснован. Ставом 27 диспозитива истог решења одређено је, да ће се решење објавити у "Службеном гласнику Републике Србије" и на интернет страни Комисије за заштиту конкуренције.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке подносилац истиче да је побијана пресуда незаконита, због повреда Закона о заштити конкуренције и Закона о општем управном поступку, као и због повреда правила поступка прописаних Законом о управним споровима. Даље наводи да се у конкретном случају ради о поступку који је започет ради утврђивања повреде конкуренције, а који је окончан изрицањем мере заштите конкуренције. Окончање поступка којим је утврђена повреда конкуренције, без изрицања мере заштите конкуренције, не чини овај поступак до краја окончаним јер се ради о јединственом поступку који је вођен независно од околности да је услед измене закона примена прекршајне одговорности искључена. Неосновано суд у побијаној пресуди износи став о потреби одржавања усмене расправе, јер странке током поступка такав предлог нису поставиле. Такође, не може бити битна повреда правила управног поступка одлучивање о предлогу за вештачење решењем, а не закључком, као што ни покретање поступка закључком, већ обавештењем. Сматра да је Управни суд у побијаној пресуди погрешно применио одредбу члана 41. Закона и сходно томе изнео погрешан закључак да Савет комисије није оценио све наводе и дате предлоге странака, који су релевантни за доношење правилне и законите одлуке, посебно што закон није прописао обавезу комисије да предузме све доказне радње које ова одредба набраја, као ни обавезу комисије да предузме све доказне радње чије извођење предлажу странке у поступку. Указујући да је побијана пресуда донета уз повреду правила поступка од утицаја на решење ствари, предлаже да суд уважи захтев и укине или преиначи побијану пресуду, тако што ће тужбу одбити и потврдити решење комисије од 23.12.2011. године. Противне странке у одговору на захтев и у допуни одговора на захтев наводе да је побијана пресуда у свему правилна и на закону заснована и предлажу да Врховни касациони суд Србије захтев као неоснован. Даље наводе да је

заснована и предлажу да врховни касациони суд одојде захтев као неоснован. даље наводе да је Комисија за заштиту конкуренције, поступајући по побијаној пресуди, у поновном поступку донела решење 31.07.2012. године и значајно смањила изречене мере заштите конкуренције странкама, а затим у вези са управним спором поништила ово решење решењем од 22.10.2012. године након чега је Управни суд решењем од 22.11.2012. године обуставио поступак. Оваквим поступањем комисија је потврдила правилност побијане пресуде. У одговору на захтев противне странке ДДОР Н.С. а.д.о. из Н.С., W.S.o. а.д.о. из Б., К.Д.о. а.д.о. из Б. и D.g.o. а.д.о. из Н.Б., су предложили да суд наложи комисији да им надокнади трошкове поступка у висини такси за захтев и одлуку, адвокатских трошкова и других трошкова поступка.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-629/2011-44 од 23.12.2011. године, је донето уз битну повреду правила управног поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер нису оцењени сви докази презентирани од стране тужилаца у току управног поступка а тиме ни чињенице и разлози наведени у образложењу оспореног решења не упућују са сигурношћу на правилност одлуке дате у диспозитиву решења. Према образложењу побијане пресуде тужиоцима није омогућено учешће у поступку у складу са члановима 9, 133. и 132. Закона о општем управном поступку, Савет комисије није одлучивао на законом прописан начин у вези захтева за извођење доказа вештачењем, односно није донео закључак, већ је предлог странака одбио решењем. Такође, Савет комисије није поступио сагласно одредби члана 35. став 2. Закона о заштити конкуренције којом је прописано да о покретању поступка председник комисије доноси закључак, а из образложења оспореног решења и списка предмета произилази да су о поступку одређивања управне мере странке обавештене достављањем обавештења од 12.08.2011. године. Како је решење Комисије за заштиту конкуренције од 23.12.2011. године, према образложењу побијане пресуде, донето уз битне повреде правила поступка, што је било од утицаја на решење ове управне ствари, то је побијаном пресудом уважена тужба и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције од 23.12.2011. године и предмет враћен на поновно одлучивање, како би тужени орган у поновном поступку отклонио повреде правила поступка на које му је указано побијаном пресудом. Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је та пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног и процесног права на утврђено чињенично стање. Побијаном пресудом је правилно уважена тужба тужилаца и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције од 23.12.2011. године, за коју одлуку је Управни суд дао јасне и одређене разлоге којима се руководио при оцени законитости оспореног решења и у погледу чињеничног стања и у погледу примене процесног и материјалног права. Врховни касациони суд је ценио наводе захтева и налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, јер је Управни суд у побијаној пресуди за утврђене битне повреде правила поступка навео јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одлука о трошковима поступка у другом ставу диспозитива пресуде, донета је на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима а у вези одредбе члана 163. Закона о парничном поступку, јер странке у одговору на захтев нису определиле трошкове за које траже накнаду.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 24.01.2013. године, Узп 278/2012

Записничар,

Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.